

ІНСТРУКЦІЯ
для медичного застосування препарату
МАНІТ
(MANNIT)

Загальна характеристика:

міжнародна і хімічна назви: манітол; D-маніт;

основні фізико-хімічні властивості: прозора безбарвна рідина, без запаху;

склад: 10 мл розчину містять маніту 1,5 г;

допоміжні речовини: вода для ін'єкцій, натрію хлорид.

Форма випуску. Розчин для інфузій.

Фармакотерапевтична група. Розчини осмотичних діуретиків. Код АТС В05В С01.

Фармакологічні властивості.

Фармакодинаміка. Осмотичний діуретик. За рахунок підвищення осмотичного тиску плазми і фільтрації без подальшої реасорбції призводить до утримування води в канальцях і збільшення об'єму сечі. Препарат також знижує опірність ниркових судин, посилює в них кровообіг, гальмує канальцеву реасорбцію іонів натрію, хлоридів та інших розчинених речовин, що прискорює виведення із сечею токсичних речовин, особливо нефротоксинів. Підвищуючи осмолярність плазми, викликає переміщення рідини із тканин (зокрема, очного яблука, головного мозку) у судинне русло. Не впливає на клубочкову фільтрацію. Діурез супроводжується помірним збільшенням натрійурезу без суттєвого впливу на калійурез. Діуретичний ефект тим вище, чим більша концентрація (доза) та швидкість введення. Не є ефективним при порушенні фільтраційної функції нирок, а також при азотемії у хворих на цироз печінки та з асцитом. Після внутрішньовенного введення Маніт знижує реасорбцію води, збільшує об'єм циркулюючої крові, має сечогінну дію, знижує внутрішньочерепний тиск.

Фармакокінетика. Фільтрується нирками без подальшої канальцевої реасорбції. Об'єм розподілення відповідає об'єму екстрацелюлярної рідини. Маніт може метаболізуватися у печінці з утворенням глікогену. Не метаболізується в організмі, виводиться з сечею в незміненому вигляді. Швидко виводиться із судинної системи. Період напіввиведення становить приблизно 100 хв. При нирковій недостатності період напіввиведення може зростати до 36 год.

Показання для застосування. набряк мозку, черепномозкова гіпертензія, гостра застійна глаукома, олігурія у разі гострої ниркової або нирково-печінкової недостатності зі збереженою фільтраційною здатністю нирок та інших станів, що потребують підвищення діурезу; епілептичний статус (дегідратаційна дія та зниження внутрішньочерепного тиску забезпечують використання маніту при інтенсивній терапії судомного статусу); посттрансфузійні ускладнення після введення несумісної крові; форсований діурез при отруєнні барбітуратами і саліцилатами та інших отруєннях; для профілактики гемолізу при операціях з екстракорпоральним кровообігом з метою запобігання ішемії нирок і пов'язаною з нею гострою нирковою недостатністю.

Спосіб застосування та дози. Маніт вводять тільки внутрішньовенно як діуретичний засіб. Дорослим вводять 50 - 100 г препарату зі швидкістю, яка забезпечує рівень діурезу не менше 30 - 50 мл/год. При набряку мозку, підвищеному внутрішньочерепному тиску або глаукомі проводять інфузію із розрахунку 0,25 - 2 г/кг маси тіла протягом 30 - 60 хв. У пацієнтів з низькою масою тіла або знесилених хворих достатньою є доза 500 мг/кг. При отруєннях вводять 50 - 200 г зі швидкістю, що забезпечує діурез на рівні 100 - 500 мл/год. Найвища добова доза для дорослих не повинна перевищувати 140 - 180 г.

Дітям як діуретичний засіб вводять внутрішньовенно крапельно із розрахунку 0,25 - 2 г/кг або 60 г на 1 м² поверхні тіла протягом 2 - 6 год. При набряку мозку, підвищеному внутрішньочерепному тиску або глаукомі – 1 - 2 г/кг або 30 - 60 г на 1 м² поверхні тіла протягом 30 - 60 хв. У дітей з низькою масою тіла або знесилених пацієнтів достатньою є доза 500 мг/кг. При отруєннях у дітей проводять внутрішньовенну інфузію до 2 г/кг маси тіла або 60 г на 1 м² поверхні тіла.

Побічна дія. Порушення водно-електролітного обміну (збільшення об'єму циркулюючої крові, гіпонатріємія, рідко – гіперкаліємія), зневоднення (диспепсія, м'язова слабкість, сухість шкіри, сухість у роті, спрага, судоми, галюцинації, зниження артеріального тиску). Рідко – тахікардія, болі за грудниною, тромбофлебіт, шкірний висип.

Протипоказання. Підвищена чутливість до препарату, олігурія, анурія, геморагічний інсульт, тяжкі форми дегідратації, субарахноїдальний крововилив (крім кровотеч при виконанні трепанації черепа), набряк легень на фоні гострої лівошлуночкової недостатності, декомпенсована серцева недостатність, тяжка недостатність кровообігу, гіпокаліємія, гіпохлоремія, гіпонатріємія, термінальна стадія хронічної ниркової недостатності. Вагітність та період годування груддю.

Передозування. У разі надлишкового введення в організм маніту можуть з'явитися симптоми зневоднення (диспепсичні явища, галюцинації), порушення водно-електролітного балансу. Для попередження зневоднення необхідно забезпечити надходження рідини в організм. Лікування симптоматичне.

Особливості застосування. При лівошлуночкової недостатності необхідно сполучати Маніт і швидкодіючими "петльовими" діуретиками (у зв'язку із ризиком набряку легень).

Необхідний контроль артеріального тиску, діурезу, концентрації електролітів у сироватці крові (калій натрій).

У разі появи при введенні препарату таких симптомів, як головний біль, блювання, запаморочення порушення зору, слід припинити введення і виключити розвиток такого ускладнення, як субдуральна субарахноїдальна кровотеча.

При появі ознак зневоднення необхідно введення в організм рідини.

Можливе застосування при серцевій недостатності (тільки у комбінації з "петльовими" діуретиками) та при гіпертонічному кризі з енцефалопатією.

Повторне введення Маніту повинно проводитися під контролем показників водно-електролітного балансу крові.

Можливі випадки кристалізації при зберіганні препарату при температурі нижче 20°C. У випадку кристалізації розчин слід злегка нагріти на водяній бані при температурі від 50°C до 70°C до зникнення кристалів, а безпосередньо перед введенням – охолодити до температури тіла 36°C.

Препарат неефективний при азотемії у хворих з цирозом печінки та асцитом.

Взаємодія з іншими лікарськими засобами. Можливе збільшення токсичної дії серцевих глікозидів (пов'язане із гіпокаліємією). Потенціює сечогінний ефект салуретиків, інгібіторів карбоангідази та інших діуретичних засобів. При поєднанні з неоміцином підвищується ризик розвитку ото- та нефротоксичних реакцій.

Умови зберігання. Зберігати в недоступному для дітей, сухому місці при температурі від 18°C до 25°C.

Допускається заморожування при транспортуванні.

Препарат готовий для застосування, якщо розчин залишається прозорим, і кристали не випадають знову при охолодженні до температури 36°C.

Термін придатності – 2 роки.

Умови відпуску. За рецептом.

Упаковка. По 200 мл у пляшках скляних, загвинчених пробками із резинової суміші, обтиснутих алюмінієвими ковпачками.

Виробник. ВАТ "Красфарма".

Адреса. 660042, Російська Федерація, м. Красноярськ, вул. 60 років Жовтня.